

Puntdevista 91. Tens moltes ganes de jubilar-te? (4/10/2021)

Aquesta és la pregunta que, lògicament, li podem fer a qui encara no s'ha jubilat, i tot seguit suggerir-li que si pot escollir quan fer-ho abans parli amb gent jublada, així es farà més càrrec del què realment significa restar fora del món laboral ordinari, per damunt de tòpics i simplicitats.

Fa uns dies, un interlocutor en una conversa em deia: “quina sort que tens, ara que estàs jubilat pots fer allò que més t'agrada”, i jo li vaig respondre: “allò que més m'agrada és el que podia fer quan estava en actiu, la docència universitària i tot el què comporta. I és que jo no desitjo tenir temps per fer un hort, ni per fer puzles, ni per anar al bar, ...”

Entenc perfectament el desig de jubilar-se que tinguin algunes persones que tenen una feina molt feixuga, que els esgoti físicament i mental, però no entenc que de manera generalitzada es demani la jubilació per a tothom a una edat on, avui per avui, es pot estar en perfecte estat físic i mental. I així no vaig entendre la crítica dura que li van fer el ministre del ram quan fa uns dies va suggerir que es podria retardar *voluntàriament* la jubilació fins al 75 anys.

Ja és un tòpic recordar que amb les expectatives de vida actuals, edats que un parell de generacions passades mostraven moltes debilitats – en els pocs que hi arribaven – ara tinguin bones condicions per poder desenvolupar una activitat laboral, especialment si és bàsicament de tipus mental. Crec que no cal posar exemples de professions al respecte. Tots nosaltres podríem posar exemples de persones que voldrien i podrien seguir treballant, al menys parcialment.

Una societat que prescindeix de l'aportació que suposa l'experiència de persones que, precisament perquè han tingut una llarga vida on s'han pogut equivocar i rectificar, augmentar el seu saber amb la pràctica prolongada, i ara no resten subjectes a necessitats imminents de constituir una família, atendre la criança dels fills, guanyar-se un futur en la feina, formar-se, ..., una societat així perd una bona part del seu potencial humà en benefici de tots, també de les generacions més joves.

No es tracta de barrar el pas a les noves generacions, sinó de fer retirades progressives, que beneficiïn tant als joves com als més grans, permetent que aquests puguin restar en el món laboral a temps parcial, amb tasques d'assessorament, de formació, ... Considero això molt millor que facilitar estructures com l'IMSERSO, que altres països europeus amb millor nivell de vida que el nostre no es permeten.

I no es tracta solament de fer sostenibles les pensions, que també, sinó de permetre que els propis interessats puguin tenir uns ingressos que es guanyen laboralment, i que sempre seran millors que la simple pensió. Són molts els qui al jubilar-se veuen reduïts els seus ingressos a la meitat o la tercera part del seu salari habitual.

En una societat equitativa s'han de cercar solucions a problemes diversos en funció de les edats i condicions socials dels seus membres. Cal preocupar-se de les angoixes que passen molts joves que tenen problemes per situar-se

professionalment, preocupar-se de la gent gran i no tant gran que estan en situació d'exclusió social, cal potenciar l'atenció sanitària per a tothom, ... i així podríem seguir esmentant sectors i col·lectius, però també cal tenir present els problemes econòmics i mentals que planteja una jubilació no desitjada, i que es podrien evitar amb mesures ponderades de participació en el món laboral durant més temps, si els implicats ho desitgen.

Cap dels nostre polítics considera que el tema mereix una reflexió i el recull en forma de proposta per a ser debatuda i legalitzada on correspongui?

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net).